

Es paga a l'obrer allò que és just?

Salaris i Dividends

Sota aquest títol la revista barcelonina « Dirigentes », de la qual ja hem parlat en altres ocasions, planteja un problema sempre vigent i de la màxima actualitat en aquest període d'estabilització econòmica.

« Va prenent cos entre nosaltres — diu la publicació d'Acció Social Patronal — el criteri que la nostra malaltissa economia no permet el pagament de salaris justos i que, vista l'experiència inflacionista de l'últim augment massiu de salaris, no s'ha de pensar per ara en augments. És curiós que aquest criteri coincideixi amb la publicació en la premsa de ressenyes de Junes Generals i de la publicació de balanços d'algunes empreses. Això ens fa pensar en la connexió que hi ha entre salaris i dividends ». Segueix dient l'articulista que quan uns elements de l'empresa es col·loquen en posició de preferència a d'altres, s'origina una situació injusta, i que « si habituats a un clima de retribucions baixes aconseguim els primers beneficis amb aquesta condició, es planteja un frau de molt profundes conseqüències », ja que « abans de la retribució del capital s'ha de pensar en la retribució laboral ».

El XIIIe Consell Nacional de la J. O. C.

El tractament injust que, en termes generals, es ve infligint a l'obrer en el moment econòmic actual, fou, també, tema del Consell Nacional de la JOC celebrat el passat mes juliol, després del qual es feu pública una declaració que conté, entre d'altres, els següents punts:

1. En la producció intervenen dos factors fonamentals: capital i treball. Per tant, a ambdós factors els correspon participar en els fruits, decisions i projectes de la producció.
2. La participació del capital ha de ser proporcionada al risc i al servei que rendeix en la producció. Quan la necessitat d'incrementar les inversions exigeix majors estímuls, ha de quedar sempre assegurada la justa remuneració del treball.
6. La justícia demana que el salari sigui, almenys, suficient per a atendre la subsistència del treballador i de la seva família en condicions normals. Amb més raó, en el moment actual, en quedar suprimides les hores extres i els treballs amb incentiu o prima.
7. El treball té reconegut el dret a participar proporcionalment en els beneficis, segons la seva intervenció en la qualitat i rendiment de la producció.

Doctrina

En definitiva, tant el pensament de la joventut obrera com el dels patrons catòlics, respon perfectament al mateix pensament dels nostres metropolitans, quan davant dels problemes morals de l'estabilització i el desenvolupament econòmic, recorden el deure « d'obrir pas a una més justa distribució de béns i a un més equitatiu repartiment de les càrregues », i concorda amb les paraules del mateix Pius XIIe, quant, adreçant-se precisament a treballadors espanyols, diu que « el salari just i una millor distribució dels béns temporals constitueixen dues de les exigències més urgents en el programa social de l'Església ». I el mateix Pius XIIe proclamava com a postulat fonamental de la concòrdia social « un salari que assegurí l'assistència de la família i sigui tal que faci possible als pares el compliment del seu deure natural de criar una prole sanament alimentada i vestida; una habitació digna de persones humanes; la possibilitat de procurar als fills una suficient instrucció i una educació convenient; la de mirar i adoptar providències per als temps d'estretor, malaltia i vellesa ». I no cal pas que ara ens remuntem a Lleó XIIIe i Pius XIe, que ja proclamaren la necessitat del salari familiar; del salari que permetés l'estalvi i l'accés a la propietat; i de la conveniència d'atemperar el contracte de treball amb el contracte de societat, de tal manera, que els obrers vinguin a ser cointeressats en la propietat o en l'administració i participin dels beneficis comuns.

Els conceptes, doncs, són ben clars. Malgrat tot, no han estat entenedors per a tothom i el problema, com dèiem al principi, segueix vigent i viu. Cal, doncs, que tots plegats ens preguntem de debò si es paga a l'obrer allò que és just, i ho contestem amb plena sinceritat. — C.

Notes d'actualitat

Eleccions sindicals

L'actualitat laboral espanyola està, avui, determinada per les eleccions sindicals. No cal dir que el XIIIe Consell Nacional de la JOC, celebrat recentment a Madrid, es va ocupar d'aquest tema i les seves conclusions es recollien en la declaració que es féu pública una vegada clausurat el Consell. Heus ací els punts de la declaració que es refereixen a l'organització sindical i a les eleccions sindicals:

9.º En las circunstancias actuales se hace necesario, con mayor urgencia que nunca, que la organización sindical, manteniéndose alejada de toda actividad política, sea verdaderamente representativa y cumpla con entera independencia su auténtica función de defensa de los derechos de la clase trabajadora.

10.º En concreto, debe garantizarse que las elecciones sindicales sean auténticamente representativas. Para ello es necesario:

a) Que se informe con claridad y tiempo suficiente del procedimiento de elecciones sindicales.

b) Que se pongan los medios para que las próximas elecciones se realicen con toda honradez, castigando severamente toda coacción, incumplimiento u obstáculo.

c) Que se den garantías suficientes a los responsables sindicales elegidos, ante el despido u otras represalias, cuando ellos defiendan los justos intereses de los trabajadores.

d) Que todos los cargos sindicales actuales cumplan la función que les ha sido encomendada, conscientes de la responsabilidad ante la presente situación de la clase trabajadora.

e) Que todos los trabajadores se sientan responsables al elegir a los representantes que han de defender sus derechos e intereses.

La Setmana Social de Valladolid

La Comissió Episcopal de Doctrina i Orientació Social, en sessió celebrada el passat dia 27 de setembre, acordà la suspensió de la XX^{ena} Setmana Social d'Espanya, que havia de tenir lloc a Valladolid en el proper mes de novembre, sobre temes d'informació.

Hores de treball

El Deutsche Bank ha publicat un quadre expressiu del promig d'hores setmanals treballades en diversos països des del 1950 al 1959, en el qual s'observa la important reducció d'hores de treball assolida durant els deu anys. El promig d'hores setmanals de treball en l'any 1959 ha estat el següent: Gran Bretanya, 45'9; Alemanya Occidental, 45'7; França, 45; Suïssa, 46'6; Estats Units, 40'3; Japó, 50'5.